

WOJEWODA ŚLĄSKI

NPII.4131.1.303.2022

Katowice, dnia 31 marca 2022 r.

Rada Miejska w Zawierciu

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 559 ze zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr LIX/751/22 Rady Miejskiej w Zawierciu z dnia 23 lutego 2022 r. w sprawie uchwalenia Statutu Miasta Zawiercie, w całości, jako sprzecznej z art. 11b ust. 3 i art. 5c ust. 7 ustawy o samorządzie gminnym, dalej jako „ustawa”.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 23 lutego 2022r. Rada Miejska w Zawierciu podjęła uchwałę Nr LIX/751/22 w sprawie uchwalenia Statutu Miasta Zawiercie. Statut Miasta Zawiercie stanowi załącznik do przedmiotowej uchwały, dalej jako "Statut".

Wskazana uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 1 marca 2022 r.

Statut gminy jest zasadniczym aktem jednostki, stanowiącym o jej ustroju (art. 3 ust. 1 ustawy), uchwalanym przez radę gminy na podstawie normy kompetencyjnej z art. 18 ust. 2 pkt 1 ustawy. Zgodnie z art. 40 ustawy, *na podstawie upoważnień ustawowych gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy* (ust. 1). *Na podstawie przepisów tej ustawy organy gminy mogą wydawać akty prawa miejscowego w zakresie m.in. wewnętrznego ustroju gminy* (ust. 2). Jednocześnie norma art. 3 ust. 1 ustawy przesądza, że *o ustroju gminy stanowi jej statut, który podlega ogłoszeniu w wojewódzkim dzienniku urzędowym* (art. 22 ust. 2 ustawy). Stwierdzić należy, że rada gminy obowiązana jest przestrzegać zakresu upoważnienia ustawowego udzielonego jej przez ustawę w zakresie tworzenia aktów prawa miejscowego, a w ramach udzielonej jej delegacji w tych działaniach nie może wkraczać w materię uregulowaną ustawą. Uchwała rady gminy, będąca aktem prawa miejscowego, jest jednocześnie źródłem powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze danej gminy, a zatem musi respektować unormowania zawarte w aktach wyższego rzędu (art. 87 ust. 2 Konstytucji). Przedmiotowa uchwała stanowi akt prawa miejscowego, a organ wykonujący kompetencję prawodawcy zawartą w upoważnieniu ustawowym, jest obowiązany działać ściśle w granicach tego upoważnienia. W ramach udzielonej organowi stanowiącemu delegacji organ ten nie może wkraczać w materię uregulowaną ustawą. Ponadto, na podstawie art. 7 Konstytucji RP, *organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa*. Wskazany powyżej przepis Konstytucji stanowi jedną z podstawowych zasad działania organów administracji publicznej, czyli zasadę praworządności. Przekroczenie kompetencji przez Radę przy podejmowaniu ww. uchwały powinno

być traktowane jako istotne naruszenie prawa, skutkujące nieważnością uchwały w zakresie, w którym przekroczono przyznane kompetencje. Powyższe stanowisko organu nadzoru, potwierdza uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego oz. we Wrocławiu z dnia 14 kwietnia 2000 roku (sygn. akt I SA/Wr 1798/99, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych), w którym stwierdzono, iż *opierając się na konstrukcji wad powodujących nieważność można wskazać rodzaje naruszeń przepisów, które trzeba zaliczyć do istotnych, skutkujących nieważnością uchwały organu gminy. Do nich należy naruszenie przepisów wyznaczających kompetencje do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał.* Powyżej wskazana konstytucyjna zasada praworządności została doprecyzowana w art. 94 zd. 1 Konstytucji, który stanowi, że *Organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów.*

Ustawa nie zawiera jednej normy prawnej obejmującej katalog spraw regulowanych w statucie gminy. Ustawa zawiera wiele przepisów prawnych wskazujących na kwestie wymagające uwzględnienia w statucie. I tak elementy, jakie powinien zawierać statut jednostki samorządu terytorialnego, zostały wskazane w ustawie w: art. 5 ust. 3, art. 5c ust. 7, art. 11b ust. 3, art. 18a ust. 5, art. 18b ust. 3, art. 22 ust. 1, art. 23 ust. 2, art. 37a ust. 1, art. 51 ust. 3. Wszystkie elementy wymienione w przywołanych przepisach ustawy są elementami obligatoryjnymi statutu i brak któregokolwiek z nich dyskwalifikuje statut w całości. Statut gminy ma określać ustrój gminy (art. 3 ust. 1 ustawy), ale wyłącznie poprzez doprecyzowanie rozwiązań ustrojowych zawartych w ustawach bądź poprzez uzupełnienie kwestii, które w ustawach nie zostały unormowane, ale ustawa tworzy podstawę do takiego unormowania.

Wszystkie elementy wymienione w przywołanych przepisach są elementami obligatoryjnymi statutu i brak któregokolwiek z nich dyskwalifikuje statut w całości. Stanowisko to potwierdził NSA stwierdzając m.in., iż: *statut powinien jednak zawierać wszystkie uregulowania przewidziane ustawą. Ustawa nie zna bowiem pojęcia statutu częściowego* (por. wyrok z dnia 11 czerwca 2003 roku, sygn. akt II SA/Ka 472/03, niepubl.).

Tymczasem, uchwała nie zawiera wszystkich elementów wymaganych ww. przepisami ustawy.

W treści badanego Statutu brak jest regulacji dotyczących zasad dostępu do dokumentów organów i korzystania z nich, a zatem należy stwierdzić, iż Statut nie wypełnia delegacji wynikającej z art. 11b ust. 3 ustawy. Wprawdzie Statut zawiera rozdział I zatytułowany: „Postanowienia ogólne oraz zasady dostępu do informacji publicznej”, jednakże postanowienia te nie odnoszą się do udostępniania obywatelom informacji publicznych.

Zgodnie z doktryną statuty powinny określać reguły o charakterze porządkowym, które dotyczą miejsca i czasu udostępniania dokumentów, technicznych uwarunkowań zapoznawania się z ich treścią czy też kopiowania, powielania, dokonywania wypisów, a także wskazywać jednostki organizacyjne odpowiedzialne za udostępnianie określonych dokumentów (K. Tarnacka, *Prawo do informacji w polskim prawie konstytucyjnym*, Wydawnictwo Sejmowe Warszawa 2009 r., s. 199).

Nie można uznać rozdziału I Statutu - mimo iż w tytule zawiera sformułowanie „zasady dostępu do informacji publicznej” - za element spełniający wymagania wynikające z ustawy, ponieważ brak w nim określenia aspektów organizacyjno-technicznych, które determinują w tym przypadku kwestię obligatoryjnych „zasad dostępu i korzystania”. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 16 września 2002 r. (sygn. akt K 38/01 OTK-A 2002 Nr 5, poz. 59) wskazał, iż użyte w art. 11b ust. 3 ustawy wyrażenie „zasady” odnoszą się do tych dyrektyw proceduralnych, które mają wyłącznie charakter techniczno-organizacyjny, a zarazem wskazują na sposób urzeczywistnienia materialnej treści prawa do informacji. Dyrektywy takie mogą dotyczyć tylko

kwestii o *stricte* techniczno-porządkowym charakterze jak określenie czasu urzędowania, w którym dany dokument będzie udostępniany, wskazanie jednostki organizacyjnej odpowiedzialnej za udostępnienie określonych dokumentów sprecyzowanie zasad, w oparciu o które odbywać się będzie ich kopiowanie, powielanie, dokonywanie wypisów. Należy podkreślić, iż uchwała w sprawie statutu gminy jest uchwałą o szczególnej treści i znaczeniu dla całej jednostki samorządu terytorialnego i jej mieszkańców. W związku z tym statut gminy, a konkretnie zapisy dotyczące dostępu do informacji i korzystania obywateli z dokumentów powinny być zredagowane w sposób konkretny i jasny dla przeciętnego członka społeczności lokalnej. Postanowienia w nim zawarte powinny przyczyniać się nie tylko do możliwie najefektywniejszej realizacji zadań gminy, ale także do jak najdokładniejszego określenia praw obywateli.

W związku z powyższym koniecznym jest stwierdzenie nieważności uchwały Nr LIX/751/22 Rady Miejskiej w Zawierciu w całości.

Ponadto przedmiotowa uchwała zawiera również inne uchybienie stanowiące przesłankę do stwierdzenia nieważności uchwały w całości.

Zgodnie z art. 5c ust. 7 *in fine* ustawy, statut gminy powinien regulować kwestię trybu zgłaszania wniosku o podjęcie inicjatywy uchwałodawczej przez gminną radę seniorów, jeżeli gremium takie zostało powołane przez radę gminy.

Przedmiotowa uchwała nie zawiera takich przepisów, mimo iż Rada Miejska w Zawierciu utworzyła Radę Seniorów na mocy uchwały z dnia 27 maja 2015 r.

W związku z powyższym należy stwierdzić, iż uchwała nie realizuje w sposób prawidłowy ww. przepisu delegacyjnego.

Ponadto, organ nadzoru wskazuje, iż przedmiotowy Statut zawiera inne postanowienia istotnie naruszające prawo.

W § 3 ust. 3 Statutu Rada postanowiła, iż: *Działalność organów Gminy jest jawna. Ograniczenia jawności mogą wynikać wyłącznie z ustaw. 1) W wyjątkowych sytuacjach określonych innymi przepisami udział w posiedzeniu Rady oraz komisji może zostać ograniczony do maksymalnej liczby osób mogących pomieścić się w sali obrad zgodnie z zasadami reżimu sanitarnego.*

Takie odesłanie do bliżej nieokreślonych „innych przepisów”, stanowi naruszenie zasady prawidłowej legislacji, wynikającej z art. 2 Konstytucji RP. Nie jest bowiem jasne do jakich „innych przepisów” odsyła Rada. Organ nadzoru wskazuje, że zbędne jest odsyłanie do stosowania przepisów powszechnie obowiązujących, ponieważ z powszechnie przyjętych zasad prawa wynika, iż w sprawach nieuregulowanych w akcie prawnym niższego rzędu stosuje się przepisy aktu upoważniającego, w tym przypadku przepisów ustawy o samorządzie gminnym. Natomiast odesłanie do innych przepisów nie mających charakteru powszechnie obowiązującego jest niejasne.

Natomiast zgodnie z § 3 ust. 3 pkt 2 Statutu *Jawność działania organów Gminy obejmuje prawo obywateli do uzyskiwania informacji, wstępu na sesję Rady Miejskiej i posiedzenia jej komisji, a także dostępu do dokumentów wynikających z wykonywania zadań publicznych, w tym protokołów posiedzeń organów gminy i komisji Rady Miejskiej.*

Przepis ten stanowi powtórzenie wraz z modyfikacją art. 11b ustawy o samorządzie gminnym.

W § 7 ust. 1 załącznika nr 1 do Statutu Rada postanowiła, iż: *W razie niemożności uczestnictwa w sesji radny powinien usprawiedliwić swoją nieobecność u Przewodniczącego Rady.* Natomiast zgodnie z ust. 2 ww. przepisu *przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w razie konieczności opuszczenia przez radnego obrad przed zamknięciem sesji.*

Wprowadzone przez Radę rozwiązanie, w ocenie organu nadzoru nie znajduje podstawy w przepisach prawa. Zgodnie z art. 24 ustawy radny jest obowiązany brać udział w pracach rady gminy i jej komisji oraz innych instytucji samorządowych, do których został wybrany lub desygnowany. Z powyższego przepisu nie wynika zatem konieczność usprawiedliwiania przez radnych nieobecności

na sesji rady, czy posiedzeniu komisji. Ponadto, brak jest również przepisów umożliwiających wprowadzenie przez radę gminy wobec poszczególnych radnych żądania usprawiedliwienia swojej nieobecności podczas sesji rady czy też podczas prac komisji rady. Powyższe stanowi również podstawę zakwestionowania przepisu § 8 Załącznika nr 1 do Statutu w zakresie wyrazów: *nie usprawiedliwi wcześniej swojej nieobecności*.

W § 12 ust. 4 Statutu Rada postanowiła, iż *Sesje nadzwyczajne zwołuje się w przypadkach określonych w ustawie o samorządzie gminnym*.

Jednakże należy stwierdzić, iż ustawa o samorządzie gminnym nie wskazuje przypadków w których powinna się odbyć sesja nadzwyczajna. W związku z powyższym przepis § 12 ust. 4 Statutu jest bezprzedmiotowy. Uchwała bowiem nie może odsyłać do nieistniejących przepisów. Przedmiotowa uchwała jest aktem prawa miejscowego.

Zgodnie z § 15 ust. 2 zd. 2 Statutu *Komisje stałe zajmują się kompleksowo problematyką określonych segmentów życia wspólnoty miejskiej i funkcjonowania Gminy oraz kontrolą wewnętrzną*.

W odniesieniu do powyższego należy zauważyć, iż pojęcie „kontrola wewnętrzna” jest pojęciem niejasnym i nieprecyzyjnym.

Przedmiotowa uchwała jest aktem prawa miejscowego. Jako akt prawa miejscowego powinna być zredagowana w taki sposób, by dla przeciętnego adresata była zrozumiała, tzn. by adresat jej przepisów wiedział, w jaki sposób ma się zachować i nie miał żadnych wątpliwości co do tego, jaką regułę postępowania wyznacza dany przepis, a organ stosujący ten przepis wiedział, w jaki sposób go zinterpretować.

Zgodnie z przepisem § 15 ust. 1 Statutu: *Rada Miejska powołuje Komisję Rewizyjną, Komisję Skarg, Wniosków i Petycji oraz w zależności od potrzeb inne komisje stałe i doraźne w drodze odrębnych uchwał określających nazwę i przedmiot działania Komisji. Zadania Komisji Rewizyjnej oraz sposób i zasady ich realizacji określa Regulamin Komisji Rewizyjnej stanowiący załącznik nr 2 do Statutu. Zadania Komisji Skarg, Wniosków i Petycji oraz sposób i zasady ich realizacji określa Regulamin Komisji Skarg, Wniosków i Petycji stanowiący załącznik nr 3 do Statutu*.

Natomiast w § 15 ust. 4 Statutu zawarto przepis, iż: *Odrębną uchwałą Rada Miejska określa zakres działania Komisji oraz skład liczbowy i osobowy Komisji*.

Analiza zacytowanych powyżej przepisów prowadzi do wniosku, iż Rada dwukrotnie uregulowała tę samą materię. Powyższe stoi w sprzeczności z wynikającą z art. 2 Konstytucji zasadą demokratycznego państwa prawnego – nakazującą tworzenia przepisów z zachowaniem zasad prawidłowej legislacji.

Powyższa argumentacja znajduje zastosowanie do zakwestionowania następujących przepisów § 19 ust. 1 Statutu i § 20 ust. 1 Statutu, oraz § 1 pkt 11 Statutu i § 26 ust. 1 Statutu, które stanowią w zakresie tej samej materii.

W § 15 ust. 7 Statutu wskazano, iż *W przypadku niemożności pełnienia obowiązków równocześnie przez przewodniczącego komisji i jego zastępcę, Przewodniczący Rady może zwołać posiedzenie komisji i przewodniczyć jej obradom, bądź wyznaczyć członka komisji do jej przewodniczenia*.

Zgodnie z przepisem art. 19 ust. 2 zd. 1 ustawy zadaniem przewodniczącego jest wyłącznie organizowanie pracy rady oraz prowadzenie obrad rady. Nie można zatem nałożyć na niego obowiązku przewodniczenia każdej komisji w przypadku nieobecności przewodniczącego komisji i jego zastępcy. Rozszerzenie kompetencji przewodniczącego w uchwale jest prawnie niedopuszczalne.

Zgodnie z § 21 ust. 3 pkt 3 Statutu *Występujący z inicjatywą uchwałodawczą do projektu uchwały dołącza: faktyczne i prawne uzasadnienie, w którym powinna być wyjaśniona potrzeba i cel podjęcia uchwały (pkt 1); wymagane prawem opinie (pkt 3)*.

Organ nadzoru zaznacza, iż podczas podejmowania inicjatywy uchwałodawczej nie jest możliwe uzyskanie wymaganych prawem opinii. Organem właściwym do podjęcia procedury uzyskiwania opinii wymaganych prawem jest wyłącznie organ gminy. Ponadto wskazywanie wymogu zawarcia prawnego uzasadnienia do projektu uchwały przeczy idei inicjatywy obywatelskiej, z której wynika, iż wnoszenie uchwał przez wskazaną w ustawie grupę mieszkańców gminy powinno być realne i nieskomplikowane. Rada powinna zatem dążyć do maksymalnego odformalizowania czynności związanych z podejmowaniem przez mieszkańców miasta inicjatyw w tym zakresie. Zatem wprowadzenie wymogu zawarcia w projekcie uchwały prawnego uzasadnienia w istocie ogranicza, a przynajmniej utrudnia mieszkańcom realizację obywatelskiej inicjatywy uchwałodawczej.

Na marginesie należy zaznaczyć, iż przepis § 21 ust. 1 pkt 4 Statutu, zgodnie z którym prawo zgłoszenia wniosku o podjęcie przez Radę Miejską uchwały (inicjatywa uchwałodawcza) przysługuje: grupie 3 radnych, ogranicza inicjatywę uchwałodawczą grupie większej niż 3 radnych (np. 4, 5...).

Przepis § 5 Statutu stanowi powtórzenie przepisu art. 23 ust. 1 zd. 2 ustawy.

Z istoty aktu prawa miejscowego, jakim jest przedmiotowa uchwała, wynika niedopuszczalność takiego działania organu realizującego delegację ustawową, które polega na powtórzeniu lub modyfikacji powszechnie obowiązujących przepisów prawa. Z § 137 Zasad techniki prawodawczej ustalonych rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie zasad techniki prawodawczej (Dz. U. z 2016r. poz. 283) wprost wynika, iż w uchwale i zarządzeniu nie powtarza się przepisów ustaw, ratyfikowanych umów międzynarodowych i rozporządzeń. Z mocy § 143 rozporządzenia regulacja ta ma odpowiednie zastosowanie także do aktów prawa miejscowego. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 10 listopada 2009 r. (sygn. akt II OSK 1256/09) wskazał, że naruszenie tego zakazu i wprowadzenie do uchwały przepisów ustawowych powoduje nieważność tych przepisów. Tym bardziej sprzeczne z prawem jest dokonywanie zmian w przepisach ustawowych i regulowanie niektórych kwestii w sposób odmienny niż w ustawie. Powszechnie obowiązujący porządek prawny narusza w stopniu istotnym nie tylko regulowanie przez gminę raz jeszcze tego, co zostało już uregulowane w źródle powszechnie obowiązującego prawa lecz także modyfikowanie przepisu ustawowego przez akt wykonawczy niższego rzędu, co możliwe jest tylko w granicach wyraźnie przewidzianego upoważnienia ustawowego.

Jak wskazano w § 9 ust. 6 załącznika nr 1 do Statutu: *Wnioski formalne i wnioski merytoryczne rozstrzygną Rada Miejska zwykłą większością głosów.*

Natomiast zgodnie z ust. 8 ww. paragrafu załącznika nr 1 do uchwały: *Wnioski formalne o: 1) sprawdzenie listy obecności, 2) stwierdzenia quorum, 3) przejście do porządku obrad, przyjmuje się bez głosowania.*

Jak wskazano w § 9 ust. 4 załącznika nr 1 do Statutu: *Wnioskiem formalnym jest wniosek wraz z uzasadnieniem w sprawie związanej z warunkami lub przebiegiem obrad albo ich sprawnością, jeżeli nie zmierza wprost do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy objętej realizowanym punktem porządku obrad: 10) odesłanie projektu uchwały do komisji, 11) zwrócenie projektu uchwały wnioskodawcy w celu uzupełnienia lub wprowadzenia poprawek, 13) odroczenie głosowania nad projektem uchwały celem stwierdzenia, czy wprowadzone poprawki są zgodne z innymi postanowieniami uchwały i z obowiązującym prawem.*

Należy zwrócić uwagę, iż zgodnie z art. 20 ust. 1 i 1a ustawy: *1 Rada gminy obraduje na sesjach zwoływanych przez przewodniczącego w miarę potrzeby, nie rzadziej jednak niż raz na kwartał. Do zawiadomienia o zwołaniu sesji dołącza się porządek obrad wraz z projektami uchwał. 1a. Rada gminy może prowadzić zmiany w porządku bezwzględną większością głosów ustawowego składu rady.*

Ustawodawca wprowadzając możliwość zmiany porządku obrad już w trakcie sesji obwarował ją wymogiem bezwzględnej większości głosów ustawowego składu rady.

Zatem wskazanie w przedmiotowej uchwale w przepisie § 9 ust. 4 pkt 10-11, 13 załącznika nr 1 do uchwały, iż są to wnioski formalne, a zatem zgodnie z § 9 ust. 6 załącznika do uchwały będą głosowane zwykłą większością głosów stoi w sprzeczności z zacytowanym powyżej przepisem art. 20 ustawy. Wnioski bowiem określone w § 9 ust. 4 pkt 10-11, 13 załącznika nr 1 do uchwały zmierzają w rzeczywistości do zmiany porządku obrad. Zmiana porządku obrad zaś nie może zostać wprowadzona, jeśli Rada nie przegłosowała tej zmiany bezwzględną większością głosów ustawowego składu Rady.

W § 12 ust. 1 załącznika Nr 1 do Statutu *Zawiadomienie o terminie, miejscu i przedmiocie sesji podaje się do wiadomości mieszkańców Gminy w sposób zwyczajowo przyjęty.*

W odniesieniu do powyższego należy zauważyć, iż to do kompetencji Rady należy wskazanie jaki sposób na terenie Gminy Zawiercie jest sposobem "zwyczajowo przyjętym" do zawiadamiania o terminie miejscu i przedmiocie sesji mieszkańców. Mając na względzie, że Rada w przepisie § 12 ust. 1 załącznika Nr 1 nie wskazała tego sposobu, ust. 2 ww. przepisu stanowiący o innym sposobie zawiadamiania jest przepisem niejasnym. Nie może się on bowiem odnosić do innego sposobu zawiadamiania, skoro żaden konkretny sposób nie został w przedmiotowej uchwale wskazany.

W § 18 ust. 4 załącznika nr 1 do Statutu Rada postanowiła, iż *Radny może zgłosić do treści uchwały zdanie odrębne (votum separatum) z uzasadnieniem, co odnotowuje się w protokole z posiedzenia sesji.*

Zdaniem organu nadzoru powyższe postanowienie pozostaje w sprzeczności z obowiązującym prawem. Podkreślić bowiem należy, iż instytucja zdania odrębnego nie ma ustawowej podstawy w przepisach dotyczących funkcjonowania organów samorządu terytorialnego. Jest to instytucja procesowa, której zasady zostały określone w art. 234 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego oraz art. 114 Kodeksu postępowania karnego. Funkcją zdania odrębnego w postępowaniach sądowych jest częściowe uchylenie tajemnicy narady nad wyrokiem i ujawnienie stanowisk poszczególnych sędziów, gdy skład jest kolegialny. Wynika to z zasady niezawisłości sędziowskiej, a w szczególności ze specyfiki wyrokowania w postępowaniu sądowym. Tryb podejmowania uchwał przez radę reguluje natomiast ustawa o samorządzie gminnym. Zgodnie z art. 14 tej ustawy, uchwały organów gminy zapadają zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowego składu rady, w głosowaniu jawnym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Podkreślić zatem należy, iż funkcjonowanie gremium w postaci rady gminy jest odmienne niż sądu. Podjęcie każdej uchwały poprzedza dyskusja, w czasie której radni mają możliwość jawnego wyrażenia swojego stanowiska, a następnie dania temu wyraz w głosowaniu. Przepisy ustawy o samorządzie gminnym nie dają żadnej podstawy do przeniesienia sądowych instytucji proceduralnych do trybu podejmowania uchwał przez radę gminy (podobnie: wyrok NSA w Szczecinie z dnia 12 września 2002r., sygn. akt SA/Sz 2989/01).

Powyższe stanowisko znajduje zastosowanie w zakresie zakwestionowania przepisu § 6 ust. 6 załącznika nr 1 do Statutu, zgodnie z którym *członkowie Komisji mają prawo zgłosić pisemnie odrębne zdanie do treści protokołu.*

Mając powyższe na uwadze, stwierdzenie nieważności uchwały Nr LIX/751/22 Rady Miejskiej w Zawierciu z dnia 23 lutego 2022 r. w sprawie uchwalenia Statutu Miasta Zawiercie - w całości, należy uznać za uzasadnione i konieczne.

Pouczenie

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Z up. Wojewody Śląskiego

Iwona Andruszkiewicz
Wydział Nadzoru Prawnego - Zastępca Dyrektora
Wydziału Nadzoru Prawnego